

SBÍRKA ZÁKONŮ ČESKÉ REPUBLIKY

Částka 77

Rozeslána dne 6. října 1998

Cena Kč 17,-

O B S A H:

223. Nález Ústavního soudu ze dne 2. září 1998 ve věci návrhu na zrušení některých ustanovení § 17 a 18 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění zákona č. 242/1997 Sb.
224. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Smlouvy mezi vládou České republiky a vládou Singapurské republiky o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu
225. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Rozhodnutí č. 1/98 Rady přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Českou republikou na straně druhé ze dne 24. června 1998 o přijetí prováděcích pravidel pro uplatnění ustanovení o státní podpoře uvedených v článku 64 (1) (iii) a (2), podle článku 64 (3) Evropské dohody zakládající přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Českou republikou na straně druhé, a v článku 8 (1) (iii) a (2) Protokolu 2 k této Dohodě o výrobcích Evropského společenství uhlí a oceli (ESUO)
226. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Rámcové dohody o finanční spolupráci mezi Českou republikou a Nordic Investment Bank
- Redakční sdělení o opravě chyby ve vyhlášce č. 179/1998 Sb.
-

223

NÁLEZ
Ústavního soudu
Jménem České republiky

Ústavní soud rozhodl dne 2. září 1998 v plénu o návrhu skupiny poslanců Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky na zrušení některých ustanovení § 17 a 18 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění zákona č. 242/1997 Sb.,

takto:

Návrh se zamítá.

Odůvodnění

I.

Dne 7. listopadu 1997 podala skupina 72 poslanců Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky návrh na zrušení ustanovení čl. I bodu 16 zákona č. 242/1997 Sb. v té části, kterou se mění ustanovení § 17 a 18 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, a to dnem 1. října 1997. Provedenou novelizací byl mimo jiné nově upraven přídavek na dítě v § 17 až 19 zákona č. 117/1995 Sb. a tato ustanovení novely podle jejího čl. VIII nabyla účinnosti dnem 1. října 1997. Nové ustanovení § 19 se dotýká jen výplaty přídavků na dítě a nemá vliv na materiální ustanovení § 17 a 18; návrh se proto na ně nevztahuje.

Skupina poslanců ve svém návrhu uvádí, že nová zákonná úprava přídavku na dítě je v rozporu zejména s ustanoveními čl. 32 odst. 1 ve spojení s čl. 1 a čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, která zaručují rovnost všech dětí v právech a jejich stejnou zvláštní ochranu bez jakéhokoliv rozdílu, včetně majetkového a jiného postavení. Kromě toho je i v rozporu s čl. 3 odst. 1, čl. 26 až 28 a čl. 41 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.), jakož i s ustanoveními čl. 5 odst. 2, čl. 10 a čl. 11 odst. 1 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech (č. 120/1976 Sb.). Skupina poslanců současně upozorňuje, že tato úprava není v souladu ani s Evropskou sociální chartou, kterou však Česká republika zatím neratifikovala.

Podrobnější argumentaci věnovala skupina poslanců zejména čl. 41 Úmluvy o právech dítěte, kde je zakotvena zásada nabytých práv, takže smluvní strana nesmí zrušit nebo omezit práva, která uznávala na základě vnitrostátního práva nebo mezinárodní smlouvy, pokud tato práva více než Úmluva o právech dítěte napomáhají uskutečnění práv dítěte. Podle této zásady jsou smluvní státy povinny přijímat opatření k postupnému zvyšování životní úrovně dětí a k pomoci rodičům a jiným osobám, které se starají o děti; nejsou však oprávněny dosaženou sociální a finanční pomoc snižovat (čl. 26 až 28 Úmluvy o právech dítěte). Ústavní soud ve svém nálezu vyhlášeném ve Sbírce zákonů pod č. 103/1997 Sb. vyslovil právní názor, že rovněž zákonodárny orgán je zavázán přímo použít ustanovení čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle něhož zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí. Pokud jde o Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech, je Česká republika vázána přijímat opatření pro ochranu a pomoc všem dětem, neustále zlepšovat životní podmínky rodin a zachovávat nabytá práva.

Dne 6. února 1998 skupina poslanců na výzvu Ústavního soudu upřesnila návrh takto: „Dnem 1. října 1997 se zrušují tato ustanovení zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění zákona č. 242/1997 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 117/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a o změně a doplnění některých dalších zákonů:

- a) ustanovení § 17 odst. 1, část ustanovení § 17 odst. 2 znějící „po 31. prosinci 1998“ a označení odstavce 2,
- b) ustanovení § 18 odst. 1, část ustanovení § 18 odst. 2 znějící „podle § 17 odst. 2“ a označení odstavce 2.“

II.

Návrh na zrušení uvedených ustanovení § 17 a 18 zákona č. 117/1995 Sb., ve znění zákona č. 242/1997 Sb., podala podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy České republiky a § 64 odst. 1 písm. b) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, skupina sedmdesátidvou poslanců Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, kteří ze svých řad pověřili zastupováním v řízení před Ústavním soudem doc. RŠDr. Jaroslava Štraita, ČSc., který též ověřil správnost jejich podpisů.

Po zjištění, že neexistují důvody ani pro odmítnutí návrhu podle § 43 zákona č. 182/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ani pro zastavení řízení podle § 67 téhož zákona, byl návrh v souladu s ustanovením § 69 citovaného zákona zaslán Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky a Senátu Parlamentu České republiky s výzvou k vyjádření. Ústavní soud si také vyžádal stanovisko ministra práce a sociálních věcí.

Podle § 68 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb. Ústavní soud zjišťoval, zda zákon č. 242/1997 Sb., jehož protiústavnost, pokud jde o změnu ustanovení § 17 a 18 zákona č. 117/1995 Sb., navrhovatelé namítají, byl přijat a vydán v mezích Ústavou České republiky stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem. Zjistil, že zákon č. 242/1997 Sb. byl schválen potřebnou většinou poslanců Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky dne 5. září 1997, jakož i potřebnou většinou senátorů Senátu Parlamentu České republiky dne 17. září 1997, byl podepsán příslušnými ústavními činiteli a byl řádně vyhlášen.

Pokud jde o právní úpravu k 1. lednu 1993, byly přídatky na děti přiznávány všem dětem jednotně, bez ohledu na majetkové a jiné poměry podle zákona č. 88/1968 Sb., o prodloužení mateřské dovolené, o dávkách v mateřství a přídávkách na děti z nemocenského pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky č. 95/1968 Sb., o poskytování přídávků na děti v nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, jako forma společenské péče o rodiny s nezaopatřenými dětmi.

Uvedená úprava byla změněna zákonem č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře. V něm byl příravek na dítě koncipován jako právní nárok jednotlivého nezaopatřeného dítěte a přídatky se poskytovaly diferencovaně ve zvýšené výměře [§ 18 písm. a)] nebo v základní výměře [§ 18 písm. b)] nebo ve snížené výměře [§ 18 písm. c)] v závislosti na osobní potřebě dítěte a na výši rozhodného příjmu v rodině. Rozhodný příjem v rodině a osobní minimum, ve znění pozdějších předpisů. Poté zákonem č. 242/1997 Sb. byla, pokud jde o nároky na příravek na dítě do 31. prosince 1998, zrušena kategorie přídávků ve snížené výměře a byla provedena změna podmínek pro výplatu přídávků ve zvýšené výměře a v základní výměře. Pro dobu po 31. prosinci 1998 byla prohloubena diferenciace přídávků ve zvýšené, základní a snížené výměře.

Podle názoru skupiny poslanců nová ustanovení § 17 a 18 zákona č. 117/1995 Sb., ve znění zákona č. 242/1997 Sb., jednak ruší nabytá práva značného počtu dětí v sociální oblasti v rozporu se zásadou rovnosti všech dětí v právech podle čl. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i se zásadou jejich rovnosti před zákonem bez jakékoli diskriminace (včetně majetkového původu) podle čl. 26 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a rovnosti v právech bez jakékoli diskriminace (včetně majetku a postavení jejich rodičů nebo zákonných zástupců) podle čl. 2 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.

Pokud jde o návrh, aby Ústavní soud zrušil napadená ustanovení dnem 1. října 1997, má skupina poslanců za to, že takové zrušení není v rozporu se zákazem retroaktivity zákonů, neboť nejde o zpětné zrušení nároků, ale o jejich restituci, přičemž zrušení k jinému pozdějšímu datu by bylo legalizováním neústavního stavu a dostalo by se do rozporu s čl. 1 Ústavy České republiky. V této souvislosti se skupina poslanců dovolává nálezu Ústavního soudu ČSFR ze dne 18. října 1992 sp. zn. Pl. ÚS 22/92, jehož výrok byl publikován v částce 96 ročníku 1992 Sbírky zákonů a v jeho odůvodnění vysloveného právního názoru, že „Je jisté věcí státu, aby v zájmu zajištění svých funkcí rozhodl, že určité skupině poskytne méně výhod než jiné. Ani zde však nesmí postupovat zcela libovolně. Musí tu prokázat, že tak činí ve veřejném zájmu a pro veřejné blaho. Kritéria, podle nichž takové odůvodnění činí, přitom musí být objektivní, a to právě pro danou oblast.“ Žádná taková kritéria resortním ministerstvem, vládou ani Poslaneckou sněmovnou nebyla prokazována ani prokázána.

III.

Pokud jde o stanoviska k návrhu předloženému skupinou poslanců, která byla vyžádána Ústavním soudem, je třeba konstatovat, že Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky jako účastník řízení ve svém vyjádření ze dne 27. dubna 1998 podepsaném předsedou Poslanecké sněmovny Ing. Milošem Zemanem vycházela z toho, že zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, je jedním ze základních zákonů pro realizaci sociální reformy v České republice.

Rodiny a občané si zabezpečují co nejširší okruh potřeb vlastními silami a stát svou podporou a pomocí zasahuje pouze tam, kde ze subjektivních nebo objektivních důvodů nestačí občan nebo rodina zabezpečit své potřeby vlastními silami na společensky přijatelné úrovni, a tam, kde stát má člověka a rodinu stimulovat, popř. chránit. Základní dlouhodobou dávkou pro rodiny s nezaopatřenými dětmi, která pomáhá kryt náklady spojené s výchovou a výživou nezaopatřených dětí, je příravek na dítě. Jedná se o univerzální dávku, jež se vyplácí ve stejné výši, a to ve třech úrovních v závislosti na příjmu rodiny a v kombinaci násobku částky životního minima

na osobní potřeby dítěte. Výplata této dávky je ukončena, resp. nárok vůbec nevzniká při vyšší příjmové úrovni rodiny. V zájmu přijatelnosti tohoto systému širokou veřejností hranice příjmu byla stanovena tak, aby z nároku na tuto dávku byla vyloučena jen malá část rodin s výrazně nadprůměrnými příjmy.

Zákon č. 242/1997 Sb., jenž snižuje výši přídatku na dítě, snižuje počet oprávněných dětí a prohlubuje diferenciaci přídatků, je odrazem poklesu celkové výkonnosti ekonomiky. Podle názoru skupiny poslanců tato opatření v oblasti přídatku na dítě jsou v rozporu s Listinou základních práv a svobod i přijatými mezinárodními úmluvami, neboť dítě má být zaručena rovnost v právech a má být zaručena jejich stejná zvláštní ochrana bez jakéhokoli rozdílu, včetně majetkového a jiného postavení.

K tomu je třeba poznamenat, že Úmluva o právech dítěte v čl. 4 uvádí: „Pokud jde o hospodářská, sociální a kulturní práva, státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uskutečňují taková opatření v maximálním rozsahu svých prostředků...“ Tato úmluva tudíž výslovně uznává, že stát je při uplatňování svých opatření limitován svou hospodářskou situací. Zákon č. 242/1997 Sb. jen odráží tuto situaci, sám však diferenciaci v přídatcích na děti nezavádí, ta už je založena právní úpravou v zákoně č. 117/1995 Sb.

V závěru vyjádření vyslovuje předseda Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky stanovisko, že zákonodárny sbor jednal v přesvědčení, že přijatý zákon je v souladu s Ústavou České republiky a ústavním pořádkem České republiky a jeho právním řádem. Podle jeho názoru je na Ústavním soudu, aby v souvislosti s podaným návrhem posoudil ústavnost napadeného ustanovení a vydal příslušné rozhodnutí.

Senát Parlamentu České republiky jako účastník řízení ve svém vyjádření ze dne 17. dubna 1998 podepsaném předsedou Senátu doc. JUDr. Petrem Pithartem konstatoval, že Senát jako druhá komora Parlamentu České republiky při projednávání návrhu zákona schváleného Poslaneckou sněmovnou Parlamentu České republiky neshledal důvody, pro které by nemohl s napadeným zákonem vyslovit souhlas.

Stanovení podmínky nároku na přídatek na dítě, kterou je závislost na výši příjmů v rodině, lze stěží považovat za rozpor v rovnosti v právech nebo za „diskriminaci podle majetku“. Pokud by tomu tak mělo být, bylo by nutno dojít k závěru, že také právní úprava přídatku na dítě před novelizací provedenou zákonem č. 242/1997 Sb., jejíž obnovení navrhovatelé požadují, je v rozporu s těmi ustanoveními Listiny základních práv a svobod a mezinárodních smluv, na která navrhovatelé poukazují. Již původní úprava v zákoně č. 117/1995 Sb., jak také navrhovatelé uvádějí, stanovila poskytování přídatku na dítě v závislosti na výši rozhodného příjmu v rodině, na rozdíl od předchozí úpravy stanovené v zákoně č. 88/1968 Sb. a ve vyhlášce č. 95/1968 Sb., podle níž byly přídatky na dítě poskytovány „bez ohledu na majetkové a jiné poměry“. Pokud by u přídatku na dítě diferenciaci z hlediska rozhodného příjmu v rodině nebyla přípustná, nemohla by být tato dávka transformována z dřívějšího systému nemocenského pojištění (péče), resp. ze systému důchodového zabezpečení (výchovné k důchodu) do systému dávek státní sociální podpory závislých na výši příjmu. Obdobně by tomu bylo i z hlediska úpravy dalších dávek státní sociální podpory poskytovaných v závislosti na výši příjmu rodiny; tento adresný systém státních sociálních dávek by potom vůbec nebylo možno zavést.

Pokud jde o Úmluvu o právech dítěte v souvislosti s právem dítěte na „výhody sociálního zabezpečení“, dospívá Senát k závěru, že Úmluva o právech dítěte tyto výhody nikterak nekonkretizuje stanovením jejich rozsahu nebo zásad pro jejich určení a odkazuje na vnitrostátní právo. V otázce zabezpečení životních podmínek nezbytných pro rozvoj dítěte Úmluva o právech dítěte vychází z toho, že základní odpovědnost zde nesou rodiče nebo jiné osoby, které se o dítě starají, a státy, které jsou smluvní stranou Úmluvy o právech dítěte, „v souladu s podmínkami daného státu a v rámci svých možností“ činí opatření pro poskytování pomoci rodičům a jiným osobám, které se o děti starají. Změna v úpravě přídatku na dítě nebyla nijak dávana do souvislosti s tím, že by se jí sledovalo zrušení nebo omezení práva, které napomáhá uskutečnění práv dítěte více, než stanoví Úmluva o právech dítěte, aby v tom byl spatřován rozpor s ustanovením čl. 41 Úmluvy o právech dítěte, na které navrhovatelé poukazují v souvislosti se zakotvením zásady nabytých práv. V tomto smyslu je text uvedeného článku Úmluvy o právech dítěte v předloženém návrhu významově posunut. Uvedené ustanovení vyjadřuje mezinárodně uznávanou zásadu, že ratifikací Úmluvy o právech dítěte nejsou dotčena výhodnější práva podle vnitrostátního zákonodárství smluvního státu. Z novelizace zákona o státní sociální podpoře provedené zákonem č. 242/1997 Sb. nevyplývá rozpor s uvedeným článkem Úmluvy o právech dítěte, popřípadě s obdobným ustanovením čl. 5 odst. 2 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech, na které je v předloženém návrhu v dané souvislosti rovněž poukazováno.

V závěru svého vyjádření předseda Senátu Parlamentu České republiky proto konstatoval, že je na Ústavním soudu, aby posoudil ústavnost napadených ustanovení zákona a rozhodl o nich.

Ministerstvo práce a sociálních věcí na základě výzvy Ústavního soudu podalo dne 11. května 1998 své vyjádření k návrhu skupiny poslanců.

Vychází z toho, že peněžité dávky státní sociální podpory jsou poskytovány v závislosti na výši příjmu v rodině, v souladu se zásadou usměrňování těchto dávek těm skupinám osob, které je potřebují právě s ohledem na míru jejich potřeby. Z hlediska sociálního jde o spravedlivý a adresný princip umožňující určitým způsobem vyrovnávat sociální rozdíly v úrovni jednotlivých skupin i dalších osob. Jde o princip platný v oblasti státních sociálních dávek, přičemž je uplatňován stejně ve vztahu ke všem osobám a platí bez rozdílu pro všechny případy, jsou-li splněny stanovené podmínky.

Kritizuje tvrzení navrhovatelů, že změna zákona o státní sociální podpoře provedená zákonem č. 242/1997 Sb. je v rozporu s čl. 3 odst. 1, čl. 26 až 28 a čl. 41 Úmluvy o právech dítěte, protože navrhovatelé vyčleňují pro účely své argumentace z této úmluvy jen některá ustanovení nebo jejich části a pomíjejí vzájemné vazby jejich jednotlivých ustanovení. Neberou v úvahu čl. 4 této úmluvy, podle něhož „Pokud jde o hospodářská, sociální a kulturní práva, státy uskutečňují taková opatření v maximálním rozsahu svých prostředků ...“ a mají tedy možnost i tato práva omezit. Obdobně pomíjejí v čl. 26 této úmluvy, že výhody v něm uvedené se poskytují s ohledem na zdroje a možnosti dítěte a osob, které se o ně starají.

Navrhovatelé nesprávně interpretují i čl. 41 Úmluvy o právech dítěte, který má význam především v okamžiku ratifikace mezinárodní úmluvy. Pokud však uvádějí, že smyslem článku je zákaz odejmutí nebo omezení nabytých práv, zákaz snižování dosažené sociální a finanční pomoci a povinnost přijímat opatření k postupnému zvyšování životní úrovně, jde takový výklad daleko za původní smysl tohoto článku. Úmluva nestanoví žádná jednoznačná kritéria pro poskytování jednotlivých sociálních dávek a ponechává na vládách a parlamentech smluvních stran, aby stanovily úroveň sociálních dávek.

Obdobně je vytýkán navrhovatelům jejich přístup k Mezinárodnímu paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech v čl. 5 odst. 2, čl. 10 a čl. 11 odst. 1. Pokud jde o čl. 5 odst. 2, i ten směřuje k tomu, aby v souvislosti s ratifikací paktu nedošlo k omezení některého práva zajištěného vnitrostátním předpisem. Čl. 11 odst. 1 se týká práva jednotlivce na přiměřenou životní úroveň a zlepšování životních podmínek; v tomto článku i v čl. 10 se jedná o obecné ustanovení, podle něhož se životní úroveň posuzuje v širším sociálně-ekonomickém kontextu, a o obecný princip ochrany.

Stejně jako u Úmluvy o právech dítěte, tak i v tomto mezinárodním paktu pomíjejí navrhovatelé čl. 4, podle něhož může stát podrobit práva omezením, která stanoví zákon a která jsou slučitelná s povahou těchto práv, a jsou-li učiněna za účelem podpory obecného blaha v demokratické společnosti.

Pokud jde o čl. 28 Úmluvy o právech dítěte a čl. 26 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, nedotýkají se práva na sociální a ekonomickou pomoc dětem a není specifikováno, v jakém směru mělo k porušení takového práva dojít.

V závěru svého vyjádření uvádí Ministerstvo práce a sociálních věcí ještě připomínky k poznámkám navrhovatelů k Evropské sociální chartě, kterou Česká republika ještě není vázána, a vyjadřuje svůj důrazný nesouhlas s návrhem, že by mělo dojít k navrhovanému zrušení zákona zpětně k 1. říjnu 1997.

IV.

Ústavní soud po rozboru návrhu skupiny poslanců Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, stanovisek vyžádaných od účastníků řízení, tj. Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky a Senátu Parlamentu České republiky, jakož i expertního vyjádření Ministerstva práce a sociálních věcí, s přihlédnutím k těsnopiseckým zprávám o projednávání zákona č. 242/1997 Sb. v obou komorách Parlamentu České republiky dospěl k závěru, že návrh na zrušení napadených ustanovení zákona č. 117/1995 Sb., ve znění zákona č. 242/1997 Sb., není důvodný.

Přijetím zákona č. 117/1995 Sb. byl v oblasti sociálního zabezpečení zaveden systém dávek státní sociální podpory, který rozlišuje dvě skupiny dávek. První skupinou jsou dávky státní sociální podpory poskytované v závislosti na výši příjmů v rodině, tj. dávky adresné; do této skupiny patří přídavek na dítě, sociální příspěvek, příspěvek na bydlení a příspěvek na dopravu. Druhou skupinou jsou ostatní dávky státní sociální podpory poskytované bez ohledu na výši příjmu v rodině; do této skupiny patří rodičovský příspěvek, zaopatřovací příspěvek, dávky péstounské péče, porodné a pohřebné.

Změna v úpravě přídavku na dítě spočívající v omezení okruhu oprávněných osob a ve výši přídavku na dítě byla v důvodové zprávě k vládnímu návrhu zákona zdůvodněna nutností omezit výdaje státu v roce 1997 a v roce 1998 v souvislosti s aktuální ekonomickou situací jako součást řady úsporných opatření vlády ke snížení výdajů státního rozpočtu a tato omezující úprava byla – proti vládnímu záměru, který nepředpokládal její časové omezení – přijata na období od 1. října 1997 do 31. prosince 1998. Bylo přitom vzato v úvahu, že jde o jednu z dávek státní sociální podpory, kdy její odnětí nebo snížení, které by vzhledem k výši příjmů rodiny vedlo

k podstatnějšímu ztížení sociální situace rodiny, může být kompenzováno jinou dávkou v rámci systému státní sociální podpory, popřípadě širšího systému sociálního zabezpečení. Důsledky změn úpravy přídatků na děti se promítly do nároků na jiné dávky státní sociální podpory vzhledem k tomu, že přídatek na dítě je součástí rozhodného příjmu rodiny pro nárok na sociální příspěvek či příspěvek na bydlení apod. [§ 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 117/1995 Sb., ve znění zákona č. 242/1997 Sb.].

Pro posouzení požadavku navrhovatelů je třeba konstatovat, že je skutečností, že zákon č. 242/1997 Sb. snížil výši přídatku na dítě, snížil počet oprávněných dětí a prohloubil diferenciaci přídatků, a to v důsledku poklesu celkové výkonnosti ekonomiky. To vyplynulo i v průběhu projednávání návrhu zákona v Parlamentu České republiky, kdy bylo konstatováno, že se navrhuje zejména úprava podmínek nároku na přídatek na dítě a jeho výši tak, že nárok bude vázán na výši příjmu nepřesahující v rodině 2,2násobek životního minima rodiny, a to na rozdíl od do té doby platné úpravy, kdy nárok na tuto dávku vznikl v případě, že rozhodný příjem v rodině nepřesahoval trojnásobek životního minima rodiny. Výše přídatku pak měla činit 27 % částky na osobní potřeby dítěte, jestliže rozhodný příjem v rodině není vyšší než 1,8násobek životního minima rodiny nebo 14 % částky na osobní potřeby dítěte v ostatních případech.

Zákon č. 242/1997 Sb. tedy odráží situaci předpokládanou čl. 4 Úmluvy o právech dítěte v tom, že státy uskutečňují takováto opatření v maximálním rozsahu svých prostředků; tento zákon sám však diferenciaci v přídatcích na děti nezavádí, ta byla již založena právní úpravou v zákoně č. 117/1995 Sb.

Ústavní soud se po předchozím vyhodnocení návrhu předloženého skupinou poslanců zabýval ústavně-právními otázkami, především těmi, které uvedli navrhovatelé ve svém návrhu, a to jednak podle Listiny základních práv a svobod, jednak podle mezinárodních smluv. Podle názoru navrhovatelů je nová zákonná úprava přídatku na dítě v rozporu zejména s čl. 32 odst. 1 ve spojení s čl. 1 a čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, které zaručují rovnost všech dětí v právech a jejich stejnou zvláštní ochranu bez jakéhokoliv rozdílu, včetně majetkového a jiného postavení. Jak již Ústavní soud několikrát zdůraznil (nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/95, Pl. ÚS 5/95 vyhlášené pod č. 168/1995 Sb. a č. 6/1996 Sb.) princip rovnosti není v zásadě chráněn sám o sobě, ale jen v souvislosti s porušením jiného základního práva, které zaručuje ústavní zákon nebo mezinárodní smlouva podle čl. 10 Ústavy. Nerovnost v sociálních vztazích, má-li se dotknout základních lidských práv, musí dosáhnout intenzity zpochybňující alespoň v určitém směru již samu podstatu rovnosti. Pokud by bylo stanovení různých podmínek sociálních dávek v závislosti na odůvodněných potřebách určitých skupin osob považováno poušálně za porušení základního práva a rovnosti v právech, znamenalo by to, že u sociálních dávek by vlastně žádnou podmínku pro nárok nebo jeho výši spočívající např. ve věku, v době či individuálním posuzování sociální a ekonomické situace ani nebylo možno stanovit.

Navrhovatelé tedy namítají rozpor napadených ustanovení zákona s obecnými interpretačními ustanoveními a zásadami uplatňovanými v právním státě podle hlavy první Listiny základních práv a svobod. Dále se opírají o čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod týkající se obecné ochrany rodičovství a rodiny a zvláštní ochrany dětí a mladistvých. Tato všeobecně formulovaná práva předpokládají konkretizaci zákonem, jak uvádí čl. 32 odst. 6 i výslovně čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. V této konkretizaci nebyly zjištěny rozpory s výchozími ústavněprávními normami.

Navrhovatelé namítli ještě rozpor nové úpravy přídatku na dítě s ustanoveními čl. 3 odst. 1, čl. 26 až 28 a čl. 41 Úmluvy o právech dítěte a s ustanoveními čl. 5 odst. 2, čl. 10 a čl. 11 odst. 1 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech, ale důvody, jak ke svému stanovisku došli, ve svém podání neuvedli. Jen u čl. 41 Úmluvy o právech dítěte dospěli k závěru, že je zde zakotvena zásada nabytých práv a smluvní strana nesmí zrušit nebo omezit práva, která uznávala na základě vnitrostátního práva nebo mezinárodní smlouvy, pokud taková práva více než Úmluva o právech dítěte napomáhají uskutečnění práv dítěte. Podle této zásady jsou smluvní státy údajně povinny přijímat opatření k postupnému zvyšování životní úrovně dětí a k pomoci rodičům a jiným osobám, které se starají o děti; nejsou však oprávněny dosaženou sociální a finanční pomoc snižovat podle čl. 26 až 28 Úmluvy o právech dítěte. Tento výklad nemá oporu v Úmluvě o právech dítěte a Ústavní soud nemohl k němu v tomto konkrétním případě nijak přihlídnout. Naopak mohl použít ustanovení čl. 26 k tomu, aby ukázal, že není důvodu napadená ustanovení zákona č. 117/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zpochybňovat. Odstavec 1 citovaného článku stanoví, že státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo každého dítěte na výhody sociálního zabezpečení včetně sociálního pojištění a činí nezbytná opatření k dosažení plného uskutečňování tohoto práva v souladu s vnitrostátním právem. Odstavec 2 téhož článku pak stanoví, že tyto výhody se podle situace poskytují s ohledem na zdroje a možnosti dítěte a osob, které se o ně starají, jakož i s ohledem na veškerá další hlediska, která jsou spojena se žádostí o poskytnutí těchto výhod podanou dítětem nebo ve prospěch dítěte.

Ústavní soud tedy neshledal, že by napadenými ustanoveními novely zákona č. 117/1995 Sb. byla porušena základní práva a svobody obsažené v Listině základních práv a svobod či v mezinárodních smlouvách podle čl. 10

Ústavy, zejména když předchozí koncepce zákona vycházela z obdobného systémového řešení a stanovená výše dávek v konkrétní výši není sama o sobě ústavně chráněným právem.

Z uvedených důvodů Ústavní soud návrh skupiny poslanců zamítl.

Předseda Ústavního soudu:

v z. JUDr. **Holeček** v. r.

místopředseda

224

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 21. listopadu 1997 byla v Singapuru podepsána Smlouva mezi vládou České republiky a vládou Singapurské republiky o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu.

Se Smlouvou vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident republiky ji ratifikoval.

Smlouva vstoupila v platnost na základě svého článku 27 odst. 2 dnem 21. srpna 1998.

Český překlad Smlouvy se vyhláší současně. Do anglického znění Smlouvy, jež je pro její výklad rozhodné, lze nahlédnout na Ministerstvu zahraničních věcí a Ministerstvu financí.

SMLOUVA

**mezi vládou České republiky a vládou Singapurské republiky o zamezení dvojího zdanění
a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu**

Vláda České republiky a vláda Singapurské republiky,

přejíce si uzavřít smlouvu o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu,

se dohodly takto:

Článek 1

Osoby, na které se Smlouva vztahuje

Tato smlouva se vztahuje na osoby, které jsou rezidenty jednoho nebo obou smluvních států.

Článek 2

Daně, na které se Smlouva vztahuje

1. Tato smlouva se vztahuje na daně z příjmu ukládané jménem každého ze smluvních států nebo jeho nižších správních útvarů nebo místních úřadů, ať je způsob vybírání jakýkoli.

2. Za daně z příjmu se považují všechny daně vybírané z celkového příjmu nebo z částí příjmu, včetně daní ze zisků ze zcizení movitého nebo nemovitého majetku.

3. Současné daně, na které se tato smlouva vztahuje, jsou:

a) v České republice:

- (i) daň z příjmů fyzických osob;
- (ii) daň z příjmů právnických osob;

(dále nazývané „česká daň“);

b) v Singapuru:

- (i) daň z příjmů;

(dále nazývaná „singapurská daň“).

4. Smlouva se bude rovněž vztahovat na jakékoliv daně stejného nebo v zásadě podobného druhu, které budou ukládány po podpisu Smlouvy vedle nebo místo současných daní. Příslušné úřady smluvních států si vzájemně sdělí veškeré podstatné změny, které budou provedeny v jejich příslušných daňových zákonech.

Článek 3

Všeobecné definice

1. Pro účely této smlouvy, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad:

- a) výraz „Česká republika“ označuje území, na kterém jsou, podle českých právních předpisů a v souladu s mezinárodním právem, vykonávána svrchovaná práva České republiky;
- b) výraz „Singapur“ označuje Singapurskou republiku;
- c) výrazy „jeden smluvní stát“ a „druhý smluvní stát“ označují, podle souvislosti, Českou republiku nebo Singapur;
- d) výraz „osoba“ zahrnuje fyzickou osobu, společnost a všechna jiná sdružení osob;
- e) výraz „společnost“ označuje jakoukoliv právnickou osobu nebo jakéhokoliv nositele práv považovaného pro účely zdanění za právnickou osobu;
- f) výrazy „podnik jednoho smluvního státu“ a „podnik druhého smluvního státu“ označují, podle souvislosti, podnik provozovaný rezidentem jednoho smluvního státu a podnik provozovaný rezidentem druhého smluvního státu;
- g) výraz „státní příslušník“ označuje:

- (i) každou fyzickou osobu, která je státním občanem některého smluvního státu;
 - (ii) každou právnickou osobu, osobní společnost nebo sdružení zřízené podle právních předpisů platných v některém smluvním státě;
- h) výraz „mezinárodní doprava“ označuje jakoukoli dopravu lodí nebo letadlem provozovanou podnikem, který má místo svého skutečného vedení v jednom smluvním státě, vyjma případů, kdy je loď nebo letadlo provozováno pouze mezi místy v druhém smluvním státě;
- i) výraz „příslušný úřad“ označuje:
- (i) v případě České republiky ministra financí nebo jeho zmocněného zástupce;
 - (ii) v případě Singapuru ministra pro finance nebo jeho zmocněného zástupce.

2. Pokud jde o provádění Smlouvy v jakémkoliv čase některým ze smluvních států, bude mít každý výraz, který v ní není definován, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad, takový význam, jenž mu náleží v tomto čase podle právních předpisů tohoto státu pro účely daní, na které se Smlouva vztahuje, přičemž jakýkoliv význam podle používaných daňových zákonů tohoto státu bude převažovat nad významem daným výrazu podle jiných právních předpisů tohoto státu.

Článek 4

Rezident

1. Výraz „rezident jednoho smluvního státu“ označuje pro účely této smlouvy každou osobu, která je podle právních předpisů tohoto státu podrobena v tomto státě zdanění z důvodu svého bydliště, stálého pobytu, místa vedení nebo jakéhokoli jiného podobného kritéria, a rovněž zahrnuje tento stát a jakýkoliv nižší správní útvar, místní úřad nebo statutární orgán tohoto státu.

2. Jestliže fyzická osoba je podle ustanovení odstavce 1 rezidentem obou smluvních států, bude její postavení určeno následujícím způsobem:

- a) předpokládá se, že tato osoba je rezidentem pouze toho státu, ve kterém má stálý byt; jestliže má stálý byt v obou státech, předpokládá se, že je rezidentem pouze toho státu, ke kterému má užší osobní a hospodářské vztahy (středisko životních zájmů);
- b) jestliže nemůže být určeno, ve kterém státě má tato osoba středisko svých životních zájmů nebo jestliže nemá stálý byt v žádném státě, předpokládá se, že je rezidentem pouze toho státu, ve kterém se obvykle zdržuje;
- c) jestliže se tato osoba obvykle zdržuje v obou státech nebo v žádném z nich, předpokládá se, že je rezidentem pouze toho státu, jehož je státním příslušníkem;
- d) jestliže tato osoba není státním příslušníkem žád-

ného státu, upraví příslušné úřady smluvních států tuto otázku vzájemnou dohodou.

3. Jestliže osoba jiná než osoba fyzická je podle ustanovení odstavce 1 rezidentem obou smluvních států, předpokládá se, že je rezidentem pouze toho státu, v němž se nachází místo jejího skutečného vedení.

Článek 5

Stálá provozovna

1. Výraz „stálá provozovna“ označuje pro účely této smlouvy trvalé místo pro podnikání, jehož prostřednictvím je zcela nebo zčásti vykonávána činnost podniku.

2. Výraz „stálá provozovna“ zahrnuje obzvláště:

- a) místo vedení;
- b) závod;
- c) kancelář;
- d) továrnu;
- e) dílnu; a
- f) důl, naleziště nafty nebo plynu, lom nebo jakékoliv jiné místo, kde se těží přírodní zdroje.

3. Výraz „stálá provozovna“ rovněž zahrnuje:

- a) staveniště nebo stavbu, montáž nebo instalační projekt nebo dozor s tím spojený, avšak pouze pokud taková stavba, projekt nebo dozor trvá déle než 12 měsíců;
- b) poskytování služeb, včetně poradenských nebo manažerských služeb, podnikem jednoho smluvního státu prostřednictvím zaměstnanců nebo jiných pracovníků najatých podnikem pro tento účel, avšak pouze pokud činnosti takového charakteru trvají na území druhého smluvního státu po jedno nebo více období přesahující v úhrnu šest měsíců v jakémkoliv dvanáctiměsíčním období.

4. Bez ohledu na předchozí ustanovení tohoto článku se předpokládá, že výraz „stálá provozovna“ nezahrnuje:

- a) zařízení, které se využívá pouze za účelem uskladnění, vystavení nebo dodání zboží patřícího podniku;
- b) zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem uskladnění, vystavení nebo dodání;
- c) zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem zpracování jiným podnikem;
- d) trvalé místo pro podnikání, které se udržuje pouze za účelem nákupu zboží nebo shromažďování informací pro podnik;
- e) trvalé místo pro podnikání, které se udržuje pouze za účelem vykonávání jakékoliv jiné činnosti,

kteřá má pro podnik přípravný nebo pomocný charakter;

- f) trvalé místo pro podnikání, které se udržuje pouze k vykonávání jakéhokoli spojení činností uvedených v písmenech a) až e), pokud celková činnost trvalého místa pro podnikání vyplývající z tohoto spojení je přípravného nebo pomocného charakteru.

5. Jestliže bez ohledu na ustanovení odstavců 1 a 2 osoba – jiná než nezávislý zástupce, na kterého se vztahuje odstavec 6 – jedná ve smluvním státě na účet podniku a má a obvykle používá oprávnění, které jí dovoluje uzavírat smlouvy jménem podniku, má se za to, že tento podnik má stálou provozovnu v tomto státě ve vztahu ke všem činnostem, které tato osoba provádí pro podnik, pokud činnosti této osoby nejsou omezeny na činnosti uvedené v odstavci 4, které, pokud by byly vykonávány prostřednictvím trvalého místa pro podnikání, by nezakládaly z tohoto trvalého místa pro podnikání stálou provozovnu podle ustanovení tohoto odstavce.

6. Nemá se za to, že podnik má stálou provozovnu ve smluvním státě jenom proto, že v tomto státě vykonává svoji činnost prostřednictvím makléře, generálního komisionáře nebo jakéhokoli jiného nezávislého zástupce, pokud tyto osoby jednají v rámci své řádné činnosti.

7. Skutečnost, že společnost, která je rezidentem jednoho smluvního státu, ovládá nebo je ovládána společností, která je rezidentem druhého smluvního státu nebo která v tomto druhém státě vykonává svoji činnost (ať prostřednictvím stálé provozovny nebo jinak), nečiní sama o sobě z kterékoli této společnosti stálou provozovnu druhé společnosti.

Článek 6

Příjmy z nemovitého majetku

1. Příjmy, které pobírá rezident jednoho smluvního státu z nemovitého majetku (včetně příjmů ze zemědělství nebo lesnictví) umístěného ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Výraz „nemovitý majetek“ má takový význam, jenž mu náleží podle právních předpisů smluvního státu, v němž je tento majetek umístěn. Výraz zahrnuje v každém případě příslušenství nemovitého majetku, živý a mrtvý inventář užívaný v zemědělství a lesnictví, práva, pro která platí ustanovení občanského práva vztahující se na pozemky, právo požívání nemovitého majetku a práva na proměnlivé nebo pevné platby za těžení nebo za přivolení k těžení nerostných ložisek, pramenů a jiných přírodních zdrojů; lodě a letadla se nepovažují za nemovitý majetek.

3. Ustanovení odstavce 1 platí pro příjmy pobí-

rané z přímého užívání, nájmu nebo každého jiného způsobu užívání nemovitého majetku.

4. Ustanovení odstavců 1 a 3 platí rovněž pro příjmy z nemovitého majetku podniku a pro příjmy z nemovitého majetku užívaného k vykonávání nezávislého povolání.

Článek 7

Zisky podniků

1. Zisky podniku jednoho smluvního státu podléhají zdanění jen v tomto státě, pokud podnik nevykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna. Jestliže podnik vykonává svoji činnost tímto způsobem, mohou být zisky podniku zdaněny v druhém státě, avšak pouze v takovém rozsahu, v jakém je lze přičítat této stálé provozovně.

2. Jestliže podnik jednoho smluvního státu vykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, přisuzují se s výhradou ustanovení odstavce 3 v každém smluvním státě této stálé provozovně zisky, které by byla mohla docílit, kdyby byla jako samostatný podnik vykonávala stejné nebo obdobné činnosti za stejných nebo obdobných podmínek a byla zcela nezávislá ve styku s podnikem, jehož je stálou provozovnou.

3. Při výpočtu zisků stálé provozovny se povoluje odečíst náklady vynaložené na cíle sledované stálou provozovnou, včetně výloh vedení a všeobecných správních výloh takto vynaložených, ať vznikly ve státě, v němž je stálá provozovna umístěna, či jinde.

4. Jestliže je v některém smluvním státě obvyklé stanovit zisky, které mají být přičteny stálé provozovně, na základě rozdělení celkových zisků podniku jeho různým částem, nic v odstavci 2 nevyklučuje, aby tento smluvní stát stanovil zisky, jež mají být zdaněny, tímto obvyklým rozdělením; použitý způsob rozdělení musí být však takový, aby výsledek byl v souladu se zásadami stanovenými v tomto článku.

5. Stálé provozovně se nepřičtou žádné zisky na základě skutečnosti, že pouze nakupovala zboží pro podnik.

6. Zisky, které mají být přičteny stálé provozovně, se pro účely předchozích odstavců stanoví každý rok stejným způsobem, pokud neexistují dostatečné důvody pro jiný postup.

7. Jestliže zisky zahrnují části příjmů, o nichž se pojednává odděleně v jiných článcích této smlouvy, nebudou ustanovení oněch článků dotčena ustanoveními tohoto článku.

Článek 8

Lodní a letecká doprava

1. Zisky z provozování letadel v mezinárodní do-

pravě podléhají zdanění jen ve smluvním státě, v němž se nachází místo skutečného vedení podniku.

2. Zisky z provozování lodí v mezinárodní dopravě podléhají zdanění ve smluvním státě, v němž se nachází místo skutečného vedení podniku, avšak takové zisky mohou být rovněž zdaněny ve druhém smluvním státě, ale daň uložená na takové zisky v tomto druhém státě bude snížena o částku rovnající se 50 procentům takové daně.

3. Jestliže místo skutečného vedení podniku vodní dopravy je na palubě lodi, považuje se za umístěné ve smluvním státě, v němž se nachází domovský přístav lodi, nebo, není-li takový domovský přístav, ve smluvním státě, jehož je provozovatel lodí rezidentem.

4. Zisky z provozování letadel nebo lodí v mezinárodní dopravě pro účely tohoto článku rovněž zahrnují:

- a) zisky z pronájmu letadel nebo lodí bez posádky a
- b) zisky z používání, údržby nebo pronájmu kontejnerů (včetně přívěsů a souvisejícího zařízení pro přepravu kontejnerů) používaných pro přepravu zboží,

pokud takový pronájem nebo používání, údržba nebo pronájem, podle toho, o jaký případ jde, je nahodilý ve vztahu k provozování letadel nebo lodí v mezinárodní dopravě.

5. Ustanovení odstavců 1 a 2 platí rovněž pro zisky pobírané z účasti na poolu, společném provozu nebo mezinárodní provozní organizaci.

Článek 9

Sdružené podniky

Jestliže

- a) se podnik jednoho smluvního státu podílí přímo nebo nepřímo na řízení, kontrole nebo jmění podniku druhého smluvního státu nebo
- b) tytéž osoby se podílejí přímo nebo nepřímo na řízení, kontrole nebo jmění podniku jednoho smluvního státu i podniku druhého smluvního státu

a jestliže v těchto případech jsou oba podniky ve svých obchodních nebo finančních vztazích vázány podmínkami, které sjednaly nebo jim byly uloženy a které se liší od podmínek, které by byly sjednány mezi nezávislými podniky, mohou jakékoliv zisky, které by, nebyť těchto podmínek, byly docíleny jedním z podniků, ale vzhledem k těmto podmínkám docíleny nebyly, být zahrnuty do zisků tohoto podniku a následně zdaněny.

Článek 10

Dividendy

1. Dividendy vyplácené společnostmi, která je rezidentem jednoho smluvního státu, rezidentu druhého

smluvního státu mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto dividendy však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, jehož je společnost, která je vyplácí, rezidentem, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak jestliže skutečný vlastník dividend je rezidentem druhého smluvního státu, daň takto uložená nepřesáhne 5 procent hrubé částky dividend.

Příslušné úřady smluvních států upraví vzájemnou dohodou způsob aplikace tohoto omezení.

Tento odstavec se nedotýká zdanění zisků společnosti, z nichž jsou dividendy vypláceny.

3. Výraz „dividendy“ použitý v tomto článku označuje příjmy z akcií nebo jiných práv, s výjimkou pohledávek, s podílem na zisku, jakož i jiné příjmy, které jsou podrobeny stejnému daňovému režimu jako příjmy z akcií podle právních předpisů státu, jehož je společnost, která rozdělí zisk, rezidentem.

4. a) Bez ohledu na ustanovení odstavce 2 dividendy vyplácené společnostmi, která je rezidentem Singapuru, rezidentu České republiky nepodléhají dani z dividend vedle daně ze zisků nebo z příjmů společnosti, protože podle platných právních předpisů Singapuru neexistuje daň z příjmů, která by se ukládala na dividendy vedle daně ze zisků nebo z příjmů společnosti.

- b) Jestliže následně po podpisu Smlouvy Singapur bude vybírat daň z dividend vedle daně ukládané na zisky nebo na příjmy společnosti, která je rezidentem Singapuru, taková daň může být ukládána, ale daň na dividendy pobírané rezidentem České republiky, který je skutečným vlastníkem takových dividend, bude uložena v souladu s ustanoveními odstavce 2.

5. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník dividend, který je rezidentem jednoho smluvního státu, vykonává v druhém smluvním státě, jehož je rezidentem společnost vyplácející dividendy, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává v tomto druhém státě nezávislé povolání ze stále základny tam umístěné a jestliže účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, se skutečně váže k této stále provozovně nebo stále základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

6. Jestliže společnost, která je rezidentem jednoho smluvního státu, dosahuje zisky nebo příjmy z druhého smluvního státu, nemůže tento druhý stát zdanit dividendy vyplácené společnostmi, ledaže tyto dividendy jsou vypláceny rezidentu tohoto druhého státu nebo že účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, se skutečně váže ke stále provozovně nebo stále základně, která je umístěna v tomto druhém státě, ani podrobit nerozdě-

lené zisky společnosti dani z nerozdělených zisků společnosti, i když vyplácené dividendy nebo nerozdělené zisky pozůstávají zcela nebo zčásti ze zisků nebo z příjmů majících zdroj v tomto druhém státě.

Článek 11

Úroky

1. Úroky mající zdroj v jednom smluvním státě a vyplácené rezidentu druhého smluvního státu podléhají zdanění jen v tomto druhém státě, jestliže tento rezident je skutečným vlastníkem úroků.

2. Výraz „úroky“ použitý v tomto článku označuje příjmy z pohledávek jakéhokoliv druhu, ať zajištěných či nezajištěných zástavním právem na nemovitosti nebo majících či nemajících právo účasti na zisku dlužníka, a zvláště příjmy z vládních cenných papírů a příjmy z obligací nebo dluhopisů, včetně premii a výher, které se vážou k těmto cenným papírům, obligacím nebo dluhopisům.

3. Ustanovení odstavce 1 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník úroků, který je rezidentem jednoho smluvního státu, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají úroky zdroj, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává v tomto druhém státě nezávislé povolání ze stále základny tam umístěné a jestliže pohledávka, ze které jsou úroky placeny, se skutečně váže k této stále provozovně nebo stále základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

4. Předpokládá se, že úroky mají zdroj ve smluvním státě, jestliže plátcem je rezident tohoto státu. Jestliže však plátce úroků, ať je nebo není rezidentem některého smluvního státu, má ve smluvním státě stálou provozovnu nebo stálou základnu, ve spojení s níž došlo k zadlužení, z něhož jsou úroky placeny, a tyto úroky jdou k tíži takové stále provozovny nebo stále základny, předpokládá se, že tyto úroky mají zdroj v tom státě, ve kterém je stálá provozovna nebo stálá základna umístěna.

5. Jestliže částka úroků, které se vztahují k pohledávce, z níž jsou placeny, přesahuje, v důsledku zvláštních vztahů mezi plátcem a skutečným vlastníkem nebo mezi oběma z nich a nějakou další osobou, částku, kterou by byl smluvil plátce se skutečným vlastníkem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto poslední zmíněnou částku. Částka plateb, která ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna v souladu s právními předpisy každého smluvního státu s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 12

Licenční poplatky

1. Licenční poplatky mající zdroj v jednom

smluvním státě a vyplácené rezidentu druhého smluvního státu mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto licenční poplatky však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, v němž mají zdroj, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak jestliže skutečný vlastník licenčních poplatků je rezidentem druhého smluvního státu, daň takto uložená nepřesáhne 10 procent hrubé částky licenčních poplatků.

Příslušné úřady smluvních států upraví vzájemnou dohodu způsob aplikace tohoto omezení.

3. Výraz „licenční poplatky“ použitý v tomto článku označuje platby jakéhokoliv druhu obdržené jako náhrada za užití nebo za právo na užití jakéhokoliv autorského práva k dílu literárnímu, uměleckému nebo vědeckému, včetně kinematografických filmů a filmů nebo nahrávek pro televizní nebo rozhlasové vysílání, jakéhokoliv patentu, ochranné známky, návrhu nebo modelu, plánu, softwaru, tajného vzorce nebo výrobního postupu nebo jakéhokoliv průmyslového, obchodního nebo vědeckého zařízení nebo za informace, které se vztahují na zkušenosti nabyté v oblasti průmyslové, obchodní nebo vědecké.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník licenčních poplatků, který je rezidentem jednoho smluvního státu, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají licenční poplatky zdroj, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává v tomto druhém státě nezávislé povolání ze stále základny tam umístěné a jestliže právo nebo majetek, které dávají vznik licenčním poplatkům, se skutečně váží k této stále provozovně nebo stále základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

5. Předpokládá se, že licenční poplatky mají zdroj ve smluvním státě, jestliže plátcem je rezident tohoto státu. Jestliže však plátce licenčních poplatků, ať je nebo není rezidentem některého smluvního státu, má ve smluvním státě stálou provozovnu nebo stálou základnu, ve spojení s níž vznikla povinnost platit licenční poplatky, a tyto licenční poplatky jdou k tíži takové stále provozovny nebo stále základny, předpokládá se, že tyto licenční poplatky mají zdroj v tom státě, ve kterém je stálá provozovna nebo stálá základna umístěna.

6. Jestliže částka licenčních poplatků, které se vztahují k užití, právu nebo informaci, za které jsou placeny, přesahuje, v důsledku zvláštních vztahů mezi plátcem a skutečným vlastníkem nebo mezi oběma z nich a nějakou další osobou, částku, kterou by byl smluvil plátce se skutečným vlastníkem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto poslední zmíněnou částku. Částka plateb, která ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna v souladu s právními předpisy každého smluvního státu s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 13

Zisky ze zcizení majetku

1. Zisky, které pobírá rezident jednoho smluvního státu ze zcizení nemovitého majetku uvedeného v článku 6, který je umístěn ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Zisky ze zcizení movitého majetku, který je částí provozního majetku stále provozovny, jež má podnik jednoho smluvního státu ve druhém smluvním státě, nebo movitého majetku, který patří ke stále základně, kterou má rezident jednoho smluvního státu ve druhém smluvním státě za účelem vykonávání nezávislého povolání, včetně zisků ze zcizení takové stále provozovny (samotné nebo spolu s celým podnikem) nebo takové stále základny, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

3. Zisky ze zcizení lodí nebo letadel provozovaných v mezinárodní dopravě nebo movitého majetku, který slouží k provozování těchto lodí nebo letadel, podléhají zdanění jen ve smluvním státě, v němž se nachází místo skutečného vedení podniku.

4. Zisky, které pobírá rezident jednoho smluvního státu ze zcizení podílů na akciovém kapitálu, jiných než podílů obchodovaných na uznávané burze cenných papírů, společnosti, jejíž majetek pozůstává přímo nebo nepřímo nejméně ze tří čtvrtin z nemovitého majetku umístěného ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

5. Zisky ze zcizení jakéhokoli jiného majetku, než který je uveden v odstavcích 1, 2, 3 a 4, podléhají zdanění jen ve smluvním státě, jehož je zcizitel rezidentem.

Článek 14

Nezávislá povolání

1. Příjmy, které pobírá rezident jednoho smluvního státu ze svobodného povolání nebo z jiných činností nezávislého charakteru, podléhají zdanění jen v tomto státě, vyjma následujících případů, kdy takové příjmy mohou být rovněž zdaněny ve druhém smluvním státě:

- a) jestliže má tento rezident pravidelně k dispozici ve druhém smluvním státě stálou základnu za účelem vykonávání svých činností; v takovém případě jen taková část příjmů, jakou lze přičíst této stále základně, může být zdaněna v tomto druhém státě; nebo
- b) jestliže jeho pobyt ve druhém státě po jedno nebo více období přesahuje v úhrnu 183 dny v jakémkoliv dvanáctiměsíčním období; v takovém případě jen taková část příjmů, která je pobírána z jeho činností vykonávaných v tomto druhém státě, může být zdaněna v tomto druhém státě.

2. Do počítání období zmíněných v odstavci 1 písm. b) se zahrnují následující dny:

- a) všechny dny fyzické přítomnosti včetně dní příjezdů a odjezdů a
- b) dny strávené mimo stát činnosti, jako jsou služební cesty přímo spojené s vykonáváním činnosti příjemce v tomto státě, soboty a neděle, národní svátky a dovolené, po kterých bylo v činnosti na území tohoto státu pokračováno.

3. Výraz „svobodné povolání“ zahrnuje obzvláště nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, výchovné nebo učitelské, jakož i nezávislé činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních znalců.

Článek 15

Zaměstnání

1. Platy, mzdy a jiné podobné odměny, které pobírá rezident jednoho smluvního státu z důvodu zaměstnání, podléhají s výhradou ustanovení článků 16, 18 a 19 zdanění jen v tomto státě, pokud zaměstnání není vykonáváno ve druhém smluvním státě. Je-li tam zaměstnání vykonáváno, mohou být odměny z něj pobírané zdaněny v tomto druhém státě.

2. Odměny, které pobírá rezident jednoho smluvního státu z důvodu zaměstnání vykonávaného ve druhém smluvním státě, podléhají bez ohledu na ustanovení odstavce 1 zdanění jen v prvně zmíněném státě, jestliže všechny následující podmínky jsou splněny:

- a) příjemce je zaměstnán v druhém státě po jedno nebo více období nepřesahující v úhrnu 183 dny v jakémkoliv dvanáctiměsíčním období a
- b) odměny jsou vypláceny zaměstnavatelem nebo za zaměstnavatele, který není rezidentem druhého státu, a
- c) odměny nejdou k tíži stále provozovny nebo stále základny, kterou má zaměstnavatel v druhém státě.

3. Do počítání období zmíněných v odstavci 2 písm. a) se zahrnují následující dny:

- a) všechny dny fyzické přítomnosti včetně dní příjezdů a odjezdů a
- b) dny strávené mimo stát činnosti, jako jsou služební cesty přímo spojené se zaměstnáním příjemce v tomto státě, soboty a neděle, národní svátky a dovolené, po kterých bylo v činnosti na území tohoto státu pokračováno.

4. Bez ohledu na předchozí ustanovení tohoto článku mohou být odměny pobírané z důvodu zaměstnání vykonávaného na palubě lodi nebo letadla provozovaného v mezinárodní dopravě zdaněny ve smluvním státě, v němž se nachází místo skutečného vedení podniku.

Článek 16

Tantiémy

Tantiémy a jiné podobné platby, které pobírá rezident jednoho smluvního státu jako člen správní rady nebo jakéhokoli jiného obdobného orgánu společnosti, která je rezidentem druhého smluvního státu, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

Článek 17

Umělci a sportovci

1. Příjmy, které pobírá rezident jednoho smluvního státu jako na veřejnosti vystupující umělec, jako divadelník, filmový, rozhlasový nebo televizní umělec nebo hudebník nebo jako sportovec z takovýchto osobně vykonávaných činností ve druhém smluvním státě, mohou být bez ohledu na ustanovení článků 14 a 15 zdaněny v tomto druhém státě.

2. Jestliže příjmy z činností osobně vykonávaných umělcem nebo sportovcem nebo v souvislosti s nimi neplynou umělci nebo sportovci samému, nýbrž jiné osobě, mohou být tyto příjmy bez ohledu na ustanovení článků 7, 14 a 15 zdaněny ve smluvním státě, ve kterém jsou činnosti umělce nebo sportovce vykonávány.

Článek 18

Penze

Penze a jiné podobné platby vyplácené rezidentu jednoho smluvního státu z důvodu dřívějšího zaměstnání podléhají s výhradou ustanovení článku 19 odst. 2 zdanění jen v tomto státě.

Článek 19

Veřejné funkce

1. a) Platby, mzdy a jiné podobné odměny jiné než penze vyplácené jedním smluvním státem nebo nižším správním útvarem nebo místním úřadem nebo statutárním orgánem tohoto státu fyzické osobě za služby prokazované tomuto státu nebo útvaru nebo úřadu nebo orgánu podléhají zdanění jen v tomto státě.
- b) Takové platby, mzdy a jiné podobné odměny však podléhají zdanění jen ve druhém smluvním státě, jestliže služby jsou prokazovány v tomto státě a fyzická osoba, která je rezidentem tohoto státu:
 - (i) je státním příslušníkem tohoto státu; nebo
 - (ii) se nestala rezidentem tohoto státu jen z důvodu prokazování těchto služeb.
2. a) Jakékoli penze vyplácené jedním smluvním státem nebo nižším správním útvarem nebo místním úřadem nebo statutárním orgánem tohoto státu nebo vyplácené z fondů, které

zřídily, fyzické osobě za služby prokázané tomuto státu nebo útvaru nebo úřadu nebo orgánu podléhají zdanění jen v tomto státě.

- b) Takové penze však podléhají zdanění jen ve druhém smluvním státě, jestliže fyzická osoba je rezidentem a státním příslušníkem tohoto státu.

3. Ustanovení článků 15, 16 a 18 se použijí na platy, mzdy a jiné podobné odměny a penze za služby prokázané v souvislosti s průmyslovou nebo obchodní činností prováděnou některým smluvním státem nebo nižším správním útvarem nebo místním úřadem nebo statutárním orgánem tohoto státu.

Článek 20

Studenti

Platby, které dostává za účelem úhrady nákladů své výživy, vzdělávání nebo výcviku student nebo učeň, který je nebo bezprostředně před svým příjezdem do jednoho smluvního státu byl rezidentem druhého smluvního státu a který se zdržuje v prvně zmíněném státě pouze za účelem svého vzdělávání nebo výcviku, nepodléhají zdanění v tomto státě za předpokladu, že takovéto platby plynou ze zdrojů mimo tento stát.

Článek 21

Ostatní příjmy

Části příjmů, o nichž se nepojednává v předchozích člancích, a mající zdroj v jednom smluvním státě mohou být zdaněny v tomto státě.

Článek 22

Vyloučení dvojího zdanění

1. V případě rezidenta Singapuru bude dvojí zdanění vyloučeno následovně:

Jestliže rezident Singapuru pobírá příjem z České republiky, který může být v souladu s ustanoveními této smlouvy zdaněn v České republice, Singapur povolí, s výhradou jeho právních předpisů týkajících se povolení daně splatné v jakékoli jiné zemi než Singapur jako zápočtu na singapurskou daň, jako zápočet na singapurskou daň splatnou z příjmu tohoto rezidenta zaplacenou českou daň, ať přímo nebo srážkou. Jestliže tímto příjmem jsou dividendy vyplácené společností, která je rezidentem České republiky, rezidentu Singapuru, kterým je společnost vlastníci přímo nebo nepřímo ne méně než 10 procent akciového kapitálu prvně zmíněné společnosti, vezme se při zápočtu v úvahu zaplacená česká daň touto společností z části jejích zisků, z nichž jsou dividendy vypláceny.

2. V případě rezidenta České republiky bude dvojí zdanění vyloučeno následovně:

- a) Česká republika může při ukládání daní svým rezidentům zahrnout do daňového základu, ze kte-

rého se takové daně ukládají, části příjmů, které mohou být v souladu s ustanoveními této smlouvy rovněž zdaněny v Singapuru, avšak povolí snížit částku daně vypočtenou z takového základu o částku rovnající se dani zaplacené v Singapuru. Částka, o kterou se daň sníží, však nepřesáhne tu část české daně vypočtené před jejím snížením, která poměrně připadá na příjmy, které mohou být v souladu s ustanoveními této smlouvy zdaněny v Singapuru.

- b) Jestliže, v souladu s jakýmkoliv ustanovením Smlouvy, příjem pobíraný rezidentem České republiky je osvobozen od zdanění v České republice, Česká republika může přesto, při výpočtu částky daně ze zbývajících příjmů tohoto rezidenta, vzít v úvahu osvobozený příjem.

Článek 23

Zákaz diskriminace

1. Státní příslušníci jednoho smluvního státu nebudou podrobeni ve druhém smluvním státě žádnému zdanění nebo jakýmkoliv povinností s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeni státní příslušníci tohoto druhého státu, kteří jsou, zejména s ohledem na rezidenci, ve stejné situaci. Toto ustanovení se bez ohledu na ustanovení článku 1 rovněž použije na osoby, které nejsou rezidenty jednoho nebo obou smluvních států.

2. Zdanění stále provozovny, jež má podnik jednoho smluvního státu ve druhém smluvním státě, nebude v tomto druhém státě nepříznivější než zdanění podniků tohoto druhého státu, které vykonávají tytéž činnosti. Toto ustanovení nebude vykládáno jako závazek jednoho smluvního státu, aby přiznal rezidentům druhého smluvního státu jakékoliv osobní úlevy, slevy a snížení daně z důvodu osobního stavu nebo povinností k rodině, které přiznává svým vlastním rezidentům.

3. Pokud se nebudou aplikovat ustanovení článku 9, článku 11 odst. 5 nebo článku 12 odst. 6, budou úroky, licenční poplatky a jiné výlohy placené podnikem jednoho smluvního státu rezidentu druhého smluvního státu odčitatelné pro účely stanovení zdanitelných zisků takového podniku za stejných podmínek, jako kdyby byly placeny rezidentu prvně zmíněného státu.

4. Nic v tomto článku nebude vykládáno jako závazek jednoho smluvního státu, aby přiznal:

- a) rezidentům druhého smluvního státu jakékoliv osobní úlevy, slevy a snížení daně, které přiznává svým vlastním rezidentům; nebo
- b) státním příslušníkům druhého smluvního státu takové osobní úlevy, slevy a snížení daně, které přiznává svým vlastním státním příslušníkům, kteří nejsou rezidenty tohoto státu, nebo takovým ji-

ným osobám, jak může být stanoveno v daňových zákonech tohoto státu.

5. Podniky jednoho smluvního státu, jejichž jmění je zcela nebo zčásti, přímo nebo nepřímo vlastněno nebo kontrolováno jedním nebo více rezidenty druhého smluvního státu, nebudou podrobeny v prvně zmíněném státě žádnému zdanění nebo jakýmkoliv povinností s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeny ostatní podobné podniky prvně zmíněného státu.

6. Jestliže smluvní stát přiznává v souladu s jeho státní politikou a kritérii daňové úlevy svým státním příslušníkům určené k podpoře ekonomického nebo sociálního rozvoje, nebude to vykládáno jako diskriminace podle tohoto článku.

Článek 24

Řešení případů dohodou

1. Jestliže se osoba domnívá, že opatření jednoho nebo obou smluvních států vedou nebo povedou u ní ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními této smlouvy, může, bez ohledu na opravné prostředky, které poskytují vnitrostátní právní předpisy těchto států, předložit svůj případ příslušnému úřadu smluvního státu, jehož je rezidentem, nebo pokud její případ spadá pod článek 23 odst. 1, úřadu smluvního státu, jehož je státním příslušníkem. Případ musí být předložen do tří let od prvního oznámení opatření vedoucího ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními Smlouvy.

2. Jestliže bude příslušný úřad považovat námitku za oprávněnou a nebude-li sám schopen najít uspokojivé řešení, bude se snažit, aby případ vyřešil vzájemnou dohodou s příslušným úřadem druhého smluvního státu tak, aby se zamezilo zdanění, které není v souladu se Smlouvou. Jakákoliv dosažená dohoda bude uskutečněna bez ohledu na jakékoliv časové lhůty ve vnitrostátních právních předpisech smluvních států.

3. Příslušné úřady smluvních států se budou snažit vyřešit vzájemnou dohodou jakékoliv obtíže nebo pochybnosti, které mohou vzniknout při výkladu nebo provádění této smlouvy. Mohou rovněž spolu konzultovat za účelem vyloučení dvojího zdanění v případech neupravených ve Smlouvě.

4. Příslušné úřady smluvních států mohou vejít v přímý styk za účelem dosažení dohody ve smyslu předchozích odstavců. Jestliže se ústní výměna názorů jeví pro dosažení dohody účelnou, může se taková výměna uskutečnit prostřednictvím komise složené ze zástupců příslušných úřadů smluvních států.

Článek 25

Výměna informací

1. Příslušné úřady smluvních států si budou vyměňovat takové informace, jaké jsou nutné pro provádění ustanovení této smlouvy nebo vnitrostátních právních předpisů smluvních států, které se vztahují na daně, jež jsou předmětem Smlouvy, pokud zdanění, které upravují, není v rozporu se Smlouvou. Veškeré informace obdržené smluvním státem budou udržovány v tajnosti stejným způsobem jako informace získané podle vnitrostátních právních předpisů tohoto státu a budou zpřístupněny pouze osobám nebo úřadům (včetně soudů a správních úřadů), které se zabývají vyměřováním nebo vybíráním daní, na něž se Smlouva vztahuje, vymáháním nebo trestním stíháním ve věci těchto daní nebo rozhodováním o odvoláních ve vztahu k těmto daním. Tyto osoby nebo úřady použijí tyto informace jen k těmto účelům. Mohou sdělit tyto informace při veřejných soudních řízeních nebo v právních rozhodnutích.

2. Ustanovení odstavce 1 nebudou v žádném případě vykládána tak, že ukládají některému smluvnímu státu povinnost:

- a) provést správní opatření, která by porušovala právní předpisy a správní praxi tohoto nebo druhého smluvního státu;
- b) poskytnout informace, které by nemohly být získány na základě právních předpisů nebo v běžném správním řízení tohoto nebo druhého smluvního státu;
- c) poskytnout informace, které by odhalily jakékoliv obchodní, podnikové, průmyslové, komerční nebo profesní tajemství nebo obchodní postup, nebo informace, jejichž sdělení by bylo v rozporu s veřejným pořádkem.

Článek 26

Členové diplomatických misí a konzulární úředníci

Nic v této smlouvě se nedotýká daňových výsad členů diplomatických misí nebo konzulárních úředníků, které jim přísluší na základě obecných pravidel mezinárodního práva nebo na základě ustanovení zvláštních dohod.

Článek 27

Vstup v platnost

1. Smluvní státy si vzájemně oznámí, že požadavky dané vnitrostátními právními předpisy pro vstup této smlouvy v platnost byly splněny.

Za vládu České republiky:

Ivan Pilip v. r.

2. Smlouva vstoupí v platnost dnem pozdějšího z oznámení uvedených v odstavci 1 tohoto článku a její ustanovení se budou provádět:

a) v České republice:

- (i) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na příjmy vyplácené nebo připisované k 1. lednu nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, v němž Smlouva vstoupí v platnost;
- (ii) pokud jde o ostatní daně z příjmů, na příjmy za každý daňový rok začínající 1. ledna nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, v němž Smlouva vstoupí v platnost;

b) v Singapuru:

pokud jde o daň ukládanou za každý rok vyměřování začínající 1. ledna nebo později v druhém kalendářním roce následujícím po roce, v němž Smlouva vstoupí v platnost.

Článek 28

Výpověď

Tato smlouva zůstane v platnosti, dokud nebude vypovězena některým smluvním státem. Každý smluvní stát může diplomatickou cestou podáním písemné výpovědi Smlouvu vypovědět nejméně šest měsíců před koncem každého kalendářního roku následujícího po období pěti let ode dne vstupu v platnost Smlouvy. V takovém případě se Smlouva přestane provádět:

a) v České republice:

- (i) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na příjmy vyplácené nebo připisované k 1. lednu nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, v němž byla dána výpověď;
- (ii) pokud jde o ostatní daně z příjmů, na příjmy za každý daňový rok začínající 1. ledna nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, v němž byla dána výpověď;

b) v Singapuru:

pokud jde o daň ukládanou za každý rok vyměřování začínající 1. ledna nebo později v druhém kalendářním roce následujícím po roce, v němž byla dána výpověď.

Na důkaz toho podepsaní, k tomu řádně zmocnění, podepsali tuto smlouvu.

Dáno v Singapuru dne 21. listopadu 1997 ve dvou původních vyhotoveních v anglickém jazyce.

Za vládu Singapurské republiky:

Richard Hu v. r.

PROTOKOL

Při podpisu Smlouvy mezi vládou České republiky a vládou Singapurské republiky o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu se níže podepsaní dohodli na následujících ustanoveních, která tvoří nedílnou součást Smlouvy.

1. Jestliže tato smlouva stanovuje (s nebo bez dalších podmínek), že příjem ze zdrojů v České republice je osvobozen od zdanění nebo je v České republice zdaněn sníženou sazbou, a podle platných právních předpisů v Singapuru je uvedený příjem podroben zdanění s poukazem na částku tohoto příjmu, která je poukázána do Singapuru nebo obdržena v Singapuru, a ne s poukazem na celou částku tohoto příjmu, potom se osvobození nebo snížení daně, které je povoleno podle této smlouvy v České republice, použije pouze na tu část příjmu, která je poukázána do Singapuru nebo obdržena v Singapuru. Avšak toto omezení se nepoužije na příjem pobíraný vládou Singapuru nebo jakoukoliv osobou uznanou příslušným úřadem Singapuru pro účely tohoto odstavce. Výraz „vláda Singapuru“ zahrnuje její agentury a statutární orgány.

2. V případě, že po podpisu této smlouvy Česká republika podepíše s třetím státem smlouvu stanovující, že pro dividendy vyplácené společnostmi, která je rezidentem tohoto třetího státu, společnostmi, která je rezidentem České republiky, se při snížení upraveném v článku 22 odst. 2 písm. a) Smlouvy vezme v úvahu daň zaplacená společnostmi ze zisků, z nichž jsou takové dividendy vypláceny, použije se automaticky toto ustanovení pro účely Smlouvy na dividendy vyplácené společnostmi, která je rezidentem Singapuru, společnostmi, která je rezidentem České republiky a která přímo nebo nepřímo vlastní ne méně než 10 procent akciového kapitálu singapurské společnosti, a to ode dne, kdy smlouva mezi Českou republikou a tímto třetím státem vstoupí v účinnost.

Na důkaz toho podepsaní, k tomu řádně zmocnění, podepsali tento protokol.

Dáno v Singapuru dne 21. listopadu 1997 ve dvou původních vyhotoveních v anglickém jazyce.

Za vládu České republiky:

Ivan Pilip v. r.

Za vládu Singapurské republiky:

Richard Hu v. r.

225

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 24. června 1998 bylo v Bruselu podepsáno Rozhodnutí č. 1/98 Rady přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Českou republikou na straně druhé ze dne 24. června 1998 o přijetí prováděcích pravidel pro uplatnění ustanovení o státní podpoře uvedených v článku 64 (1) (iii) a (2), podle článku 64 (3) Evropské dohody zakládající přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Českou republikou na straně druhé, a v článku 8 (1) (iii) a (2) Protokolu 2 k této Dohodě o výrobcích Evropského společenství uhlí a oceli (ESUO).¹⁾

Rozhodnutí č. 1/98 vstoupilo v platnost dnem přijetí a uplatňuje se s účinností od 11. července 1998.

České znění Rozhodnutí se vyhláší současně.

Přidružení
mezi Evropskou unií
a Českou republikou

Rada přidružení

ROZHODNUTÍ č. 1/98

Rady přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně
a Českou republikou na straně druhé

ze dne 24. června 1998

o přijetí prováděcích pravidel pro uplatnění ustanovení o státní podpoře uvedených v článku 64 (1) (iii) a (2),
podle článku 64 (3) Evropské dohody zakládající přidružení mezi Evropskými společenstvími
a jejich členskými státy na jedné straně a Českou republikou na straně druhé, a v článku 8 (1) (iii) a (2)
Protokolu 2 k této Dohodě o výrobcích ESUO

Rada přidružení,

se zřetelem k Evropské dohodě zakládající přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Českou republikou na straně druhé a zvláště k článku 64 (3) této Dohody,

se zřetelem k Protokolu 2 k Evropské dohodě o výrobcích ESUO a zvláště k článku 8 (3) tohoto Protokolu,

vzhledem k tomu, že článek 64 (3) Evropské dohody stanoví, že Rada přidružení přijme do tří let od vstupu Dohody v platnost rozhodnutím nezbytná pravidla pro provádění odstavců 1 a 2 tohoto článku,

vzhledem k tomu, že se připomíná, že ve smyslu článku 64 (2) Evropské dohody pojem „státní podpora“, jak je uveden v článku 64 (1) (iii) Evropské do-

hody, musí být hodnocen na základě kritérií vyplývajících z uplatnění pravidel článku 92 Smlouvy zakládající Evropské společenství, a tudíž zahrnuje podpory poskytované v jakékoliv formě státy nebo ze státních prostředků, které narušují nebo hrozí narušením soutěže tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby v takovém rozsahu, že to může ovlivnit obchod mezi Evropským společenstvím a Českou republikou, (státní podpora),

vzhledem k tomu, že Česká republika bude jmenovat národní instituci anebo správu, která se stane dohlížecím úřadem zodpovědným za záležitosti státní podpory,

vzhledem k tomu, že tento dohlížecí úřad bude zodpovědný za rozbor stávajících a budoucích individuálních podpůrných rozhodnutí a programů podpory

¹⁾ Evropská dohoda zakládající přidružení mezi Českou republikou na jedné straně a Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na straně druhé ze dne 4. října 1993 byla vyhlášena pod č. 7/1995 Sb.

v České republice a bude mít za úkol vyjadřovat své stanovisko k jejich slučitelnosti (kompatibilitě) s článkem 64 (1) (iii) a (2) Evropské dohody a s článkem 8 (1) (iii) a (2) a (4) Protokolu 2 k Evropské dohodě o výrobcích ESUO,

vzhledem k tomu, že Česká republika při stanovování nutných pravidel pro zajištění účinného dohledu zvláště zajistí, aby dohlížecí úřad obdržel ve vhodné době všechny příslušné informace od ostatních vládních úřadů na úrovni ústřední, regionální anebo místní,

vzhledem k tomu, že Komise Evropských společenství bude v rámci příslušných programů Společenství napomáhat dohlížecímu úřadu poskytováním do-

kumentace, zaškolování, studijních cest a ostatní příslušné technické pomoci,

rozhodla následující:

Jediný článek

Prováděcí pravidla pro uplatnění ustanovení o státní podpoře uvedených v článku 64 (1) (iii) a (2), podle článku 64 (3) Evropské dohody zakládající přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Českou republikou na straně druhé, a v článku 8 (1) (iii) a (2) Protokolu 2 k této Dohodě o výrobcích ESUO, jak je uvedeno v Příloze k tomuto Rozhodnutí, jsou tímto přijata.

PŘÍLOHA

Prováděcí pravidla pro uplatnění ustanovení o státní podpoře uvedených v článku 64 (1) (iii) a (2), podle článku 64 (3) Evropské dohody zakládající přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Českou republikou na straně druhé, a v článku 8 (1) (iii) a (2) Protokolu 2 k této Dohodě o výrobcích ESUO

SLEDOVÁNÍ STÁTNÍ PODPORY DOHLÍŽECÍMI ÚŘADY

ČLÁNEK 1: SLEDOVÁNÍ STÁTNÍ PODPORY DOHLÍŽECÍMI ÚŘADY

S ohledem na platná procedurální pravidla v Evropském společenství (Společenství) a v České republice bude poskytnutí státní podpory sledováno a posuzováno podle její slučitelnosti s Evropskou dohodou odpovědnými dohlížecími úřady ve Společenství a v České republice. Dohlížecím úřadem ve Společenství bude Komise Evropských společenství (Komise) a v České republice Ministerstvo financí.

SMĚRNICE PRO PROJEDNÁVÁNÍ PŘÍPADU

ČLÁNEK 2: KRITÉRIA PRO SLUČITELNOST

1. Posouzení slučitelnosti jednotlivých rozhodnutí o podpoře a programů s Evropskou dohodou, jak je uvedeno v článku 1 těchto Pravidel, bude prováděno na základě kritérií vyplývajících z uplatnění pravidel článku 92 Smlouvy zakládající Evropské společenství, včetně současné a budoucí sekundární legislativy, systémů, hlavních směrů a dalších příslušných administrativních nařízení platných ve Společenství, jakož i precedenčního práva Soudu první instance a Soudního dvora Evropských společenství a zvláštních pokynů, které budou vypracovány podle článku 4 (3).

2. Dohlížecí úřad České republiky bude informován o jakýchkoliv nařízeních týkajících se přijetí, zrušení anebo úpravy kritérií Společenství pro slučitelnost uvedených v odstavci 1, pokud tato nejsou zveřejněno-

vána, ale jsou zvláště dána na vědomost všem členským státům.

3. Pokud se takové změny nesetkají s námitkami České republiky ve lhůtě tří měsíců, stanou se kritérii slučitelnosti, jak je uvedeno v odstavci 1 tohoto článku. Pokud se takové změny setkají s námitkami České republiky, a s ohledem na sblížení legislativy, jak je uvedeno v Evropské dohodě, budou se konat konzultace ve Výboru přidružení podle článku 7 těchto Pravidel.

4. Stejně principy budou uplatněny, pokud se týče ostatních významných změn v politice státní podpory Společenství.

ČLÁNEK 3: DE MINIMIS PODPORA

Programy podpory anebo individuální podpůrná rozhodnutí, které nezahrnují podporu při vývozu a jejichž celková výše podpory pro jednu firmu v období tří roků není vyšší než 100 000 ECU, budou považovány za opatření mající zanedbatelný účinek na konkurenci a obchod mezi Stranami, a nebudou tudíž posuzovány podle těchto Pravidel. Tento článek se nevztahuje na průmyslová odvětví obsažená ve Smlouvě o založení Evropského společenství uhlí a oceli, na stavbu lodí, na dopravu a na podporu výdajů vztahujících se k zemědělství nebo rybolovu.

ČLÁNEK 4: ÚLEVY

1. Podle vymezení článku 64 (4) (a) Evropské dohody bude na Českou republiku pohlíženo jako na oblast totožnou s oblastmi Společenství uvedenými v článku 92 (3) (a) Smlouvy zakládající Evropské společenství.

2. Dohlížecí úřady společně posoudí maximální výše podpory a specifického regionálního krytí oblastí přicházejících v úvahu pro národní regionální podporu. Předloží společný návrh Výboru přidružení, který učiní v této věci rozhodnutí.

3. Komise a dohlížecí úřad České republiky také posoudí, zda, navíc k druhům podpory dovoleným v rámci Společenství, mohou vydat pokyny o slučitelnosti podpory určené k odstranění specifických problémů České republiky při uskutečňování přechodu na tržní ekonomiku.

POSTUPY PŘI KONZULTACÍCH A PŘI ŘEŠENÍ PROBLÉMU

ČLÁNEK 5: ZKOUMÁNÍ URČITÝCH PODPOR

1. Programy podpory anebo individuální podpůrná rozhodnutí – ať jsou řešeny pomocí systémů hlavních směrů ve Společenství anebo nikoliv – kde výše podpory je vyšší než 3 milióny ECU, mohou být předloženy příslušným dohlížecím úřadem k prozkoumání Podvýboru pro sbližování práva. Podvýbor pro sbližování práva předloží zprávu Výboru přidružení, který může přijmout příslušná rozhodnutí anebo doporučení týkající se slučitelnosti programu podpory nebo podpůrného rozhodnutí s Evropskou dohodou a s těmito Pravidly.

2. Základním cílem takových rozhodnutí nebo doporučení bude zamezení tomu, aby se v důsledku zmíněné podpory přijímala ochranná obchodní opatření.

3. Výbor přidružení může rozhodnout, že dále rozšíří možnosti prověřování, jak je uvedeno v tomto článku.

ČLÁNEK 6: ŽÁDOST O INFORMACE

Kdykoliv dohlížecí úřad jedné Strany zjistí, že program podpory nebo individuálního podpůrného rozhodnutí ovlivňuje důležité zájmy této Strany, může si od odpovědné správní instituce vyžádat příslušné informace. V každém případě se budou oba dohlížecí úřady snažit vzájemně se informovat o významných okolnostech, které mohou mít praktický význam pro druhou Stranu.

ČLÁNEK 7: KONZULTACE A DOROZUMĚNÍ

1. Kdykoliv Komise nebo dohlížecí úřad České republiky usoudí, že poskytnutí státní podpory na území, za které nese úřad druhé strany odpovědnost, podstatně ovlivňuje důležité zájmy vlastní Strany, může si vyžádat konzultaci s úřadem druhé Strany nebo může požadovat, aby dohlížecí úřad druhé Strany učinil náležitá opatření s cílem zjednat nápravu. Toto platí bez újmý pro jakoukoliv činnost v souladu s legislativou Stran a bez omezení práva konečného rozhodnutí dohlížecího úřadu osloveného v této věci a učiněného v rámci ustanovení Evropské dohody.

2. Takto oslovený dohlížecí úřad v plné šíři

a zúčastněně posoudí tyto názory a faktické podklady, které mohou být předloženy úřadem, který vznesl žádost, a zejména zvaží údajné záporné dopady na důležité zájmy žádající Strany.

3. Aniž budou dotčena kterákoliv z jeho práv a povinností, dohlížecí úřad se vynasnaží v průběhu konzultací podle tohoto článku nalézt, ve lhůtě tří měsíců, vzájemně přijatelné řešení s ohledem na příslušné důležité zájmy.

ČLÁNEK 8: ŘEŠENÍ PROBLÉMU

1. Pokud konzultace podle článku 7 nepovedou ke vzájemně přijatelnému řešení, bude toto projednáno v Podvýboru pro sbližování práva ustanoveném v rámci Evropské dohody na žádost jedné ze Stran, a to ve lhůtě tří měsíců od podání této žádosti.

2. Po této výměně názorů nebo po uplynutí hlůty uvedené v odstavci 1 může být záležitost předána Výboru přidružení, který může vydat příslušná doporučení pro vyřešení těchto případů.

3. Tyto postupy nejsou na úkor jakékoliv činnosti podle článku 64 (6) Evropské dohody a článku 8 (6) Protokolu 2 o výrobcích ESUO k Evropské dohodě. Obchodních nástrojů by však mělo být použito až po vyčerpání všech ostatních možností.

ČLÁNEK 9: UTAJENÍ A DŮVĚRNOST INFORMACE

1. S ohledem na článek 64 (7) Evropské dohody není žádný z dohlížecích úřadů povinen poskytovat informace druhému dohlížecímu úřadu, pokud je poskytování takové informace žádající Straně zakázáno podle zákona platného v zemi správní instituce, jež tyto informace vlastní.

2. Každý dohlížecí úřad souhlasí s tím, že zachová utajení jakékoliv informace, kterou získá jako důvěrnou od dohlížecího úřadu druhé Strany.

TRANSPARENTNOST

ČLÁNEK 10: SEZNAM

1. Podle příslušných programů Společenství bude Komise nápomocna České republice při vypracování a následné aktualizaci seznamu jejích programů podpory, jakož i jednotlivých podpůrných rozhodnutí, stanovených na stejném základě jako ve Společenství, s cílem zajistit a trvale zdokonalovat transparentnost.

2. Komise bude České republice pravidelně poskytovat informace o dokumentaci, kterou vydává ke stejnému účelu a která se týká členských států Společenství.

ČLÁNEK 11: VZÁJEMNÉ INFORMOVÁNÍ

Obě Strany zajistí transparentnost v oblasti státní podpory poskytnutím náležité dokumentace a výměnou informací o politice státní podpory na bázi pravidelnosti a reciprocity.

VÝROBKY ESUO**ČLÁNEK 12: SMLOUVA ZAKLÁDAJÍCÍ
EVROPSKÉ SPOLEČENSTVÍ UHLÍ A OCELI
(ESUO)**

Ustanovení článků 1, 2, 4 (3) a 5 až 11 těchto Pravidel budou platit mutatis mutandis s přihlédnutím k uhelnému a ocelářskému sektoru, jak je uvedeno v Protokole 2 k Evropské dohodě o výrobcích ESUO.

Dáno v Bruselu dne 24. června 1998

RŮZNÉ**ČLÁNEK 13: ADMINISTRATIVNÍ POMOC
(JAZYKY)**

Komise a dohlížecí úřad České republiky učiní praktická opatření ve smyslu vzájemné pomoci nebo jiného náležitého řešení, zejména v otázce překladů.

Za Radu přidružení:

J. Šedivý v. r.
předseda

G. Testa v. r.

J. Konečný v. r.
tajemníci

226**SDĚLENÍ****Ministerstva zahraničních věcí**

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 30. října 1997 byla v Praze podepsána Rámcová dohoda o finanční spolupráci mezi Českou republikou a Nordic Investment Bank.

S Dohodou vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident republiky ji ratifikoval.

Dohoda vstoupila v platnost na základě svého odstavce 9 dnem 7. července 1998.

Český překlad Dohody se vyhláší současně.

RÁMCOVÁ DOHODA**o finanční spolupráci mezi Českou republikou a Nordic Investment Bank**

Vzhledem k tomu, že

- Nordic Investment Bank (NIB) byla založena na základě smlouvy ze dne 4. prosince 1975 mezi Dánskem, Finskem, Islandem, Norskem a Švédskem;
 - NIB se snaží přispívat k rozvoji české ekonomiky financováním ekonomicky vhodných projektů z oblasti infrastruktury, ochrany životního prostředí, energetiky, dopravy, telekomunikací, průmyslu a dalších investičních projektů;
 - Česká republika zastoupená Ministerstvem financí a NIB si přejí položit základy pro dlouhodobou spolupráci ve využívání financování poskytovaného NIB těmito projektům v České republice a severských zemích;
 - v důsledku čehož je třeba vymezit rámec pro působení NIB v České republice;
- se smluvní strany tímto dohodly na následujícím:

1

Vláda České republiky a jakákoli právnická osoba ve vlastnictví soukromém, ve vlastnictví státním nebo obecním nebo ve vlastnictví smíšeném jsou způsobilé k čerpání úvěrů poskytovaných na základě této dohody. Částky určené k financování, pokud není stanoveno jinak, smějí být užity k pokrytí jakýchkoli nákladů vybraného investičního projektu v rozsahu dovoleném českými právními předpisy.

2

Financování NIB je financováním doplňujícím další dostupné finanční zdroje. NIB bude napomáhat sjednávání výhodného financování vyhovujících projektů pomocí spolufinancování s dalšími mnohostrannými institucemi, státními a soukromými finančními institucemi svých členských zemí a dalšími vybranými

institucemi, včetně a zejména českými finančními institucemi.

3

Vláda České republiky a NIB budou pravidelně diskutovat a vyměňovat si názory na cíle, kritéria úvěrování a aktivity NIB v České republice.

4

NIB bude mít v České republice právní způsobilost přiznávanou právnické osobě českým právním řádem. Zejména NIB může být stranou v právním řízení.

5

Česká republika uznává, že NIB je mnohostrannou finanční institucí, která provádí politiku podobnou jiným mnohostranným finančním institucím, pokud jde o provádění projektů a o závazky jejich dlužníků týkající se dluhové služby, včetně politiky neúčasti při jakékoli restrukturalizaci státního dluhu.

6

Česká republika se zavazuje, že vyjme ze zdanění všechny platby jistiny, úroků a jiných částek dlužných NIB v souvislosti s úvěry a k nim příslušnými zárukami a zárukami poskytnutými NIB.

7

NIB bude poskytováno zacházení ne méně příznivé, než jaké je poskytováno právnickým osobám na základě platných právních předpisů České repu-

bliky nebo na základě jakékoli platné dvoustranné dohody o ochraně investic.

8

Jakýkoli spor mezi Českou republikou a NIB spočívající v rozdílném názoru na výklad nebo použití této dohody nebo jakékoli doplňující dohody, který není vyřešen jednáním nebo jiným dohodnutým způsobem, bude předložen k vyřešení arbitráži v souladu s platnými rozhodčími pravidly UNCITRAL.

Rozhodci budou tři.

Místem arbitrážního řízení bude Paříž, pokud nebude dohodnuto jinak.

Jazykem užívaným v rozhodčím řízení bude angličtina.

9

Tato dohoda bude schválena Parlamentem České republiky a ratifikována prezidentem České republiky a vstoupí v platnost oznámením České republiky, že všechny postupy vyžadované jejím právním řádem pro vstup této dohody v platnost byly splněny. Tato dohoda zůstane v platnosti, dokud neuplyne dvanáct měsíců ode dne, kdy Česká republika nebo NIB, podle toho, který případ nastane, oznámí písemně druhé straně ukončení platnosti Dohody. Bez ohledu na ukončení platnosti Dohody zůstanou její ustanovení účinná ve vztahu ke všem smlouvám vážícím se k této dohodě, které byly podepsány před datem ukončení její platnosti, dokud všechny dlužné částky na základě takovýchto smluv nebudou plně splaceny.

Praha 30. října 1997

Za Českou republiku
a jejím jménem:

Ing. Ivan Pilip v. r.

Za Nordic Investment Bank
a jejím jménem:

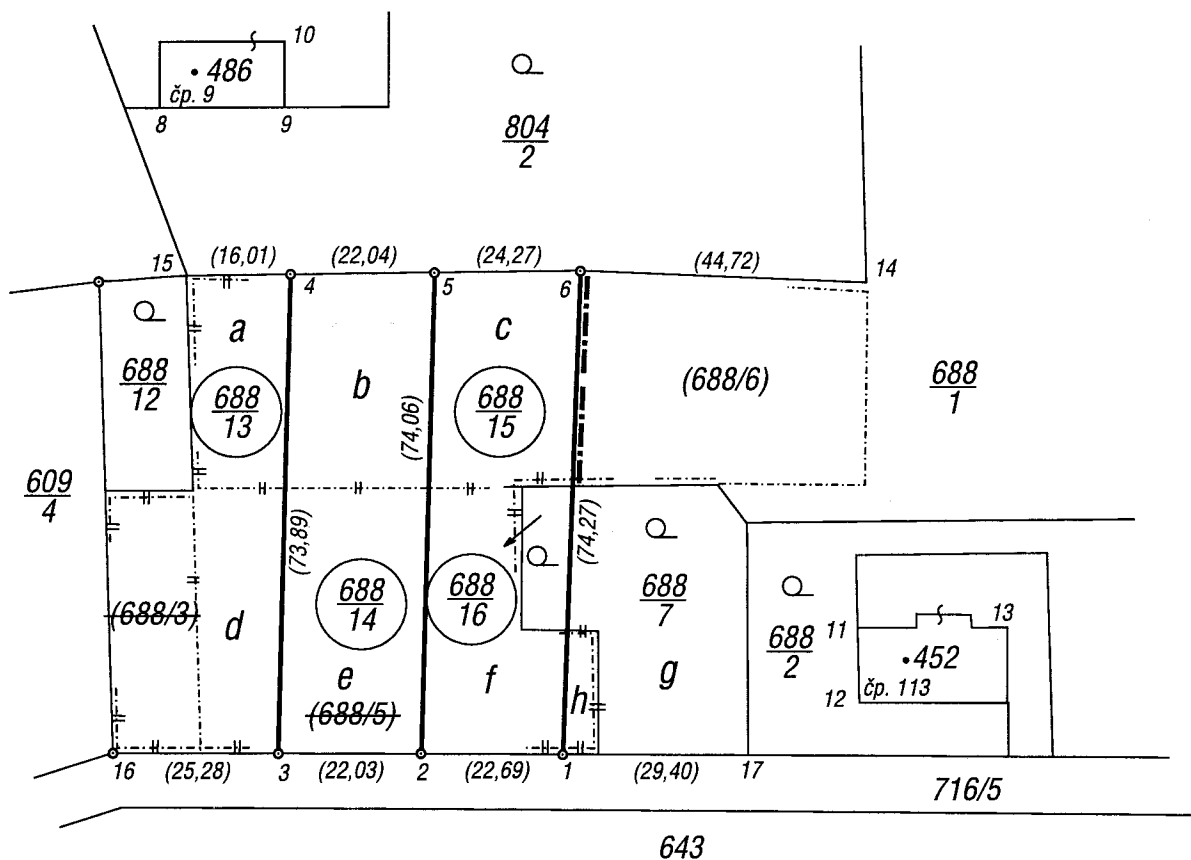
Jón Sigurossón v. r.
Erkki Karmila v. r.

REDAKČNÍ SDĚLENÍ

o opravě chyby

ve vyhlášce Českého úřadu zeměměřického a katastrálního č. 179/1998 Sb., kterou se mění vyhláška Českého úřadu zeměměřického a katastrálního č. 190/1996 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění zákona č. 210/1993 Sb. a zákona č. 90/1996 Sb., a zákon České národní rady č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění zákona č. 89/1996 Sb.

V čl. I bodu 75 na druhé straně bodu 14 přílohy má správně být tento vzor:



Seznam souřadnic (místní systém)

Číslo bodu	Y	X	Poznámka
1	1 993,24	6 051,81	
2	2 014,82	6 058,81	
3	2 035,78	6 065,60	
4	2 057,43	5 994,95	
5	2 036,51	5 988,00	
6	2 013,48	5 980,35	
8	2 084,10	5 976,87	
9	2 065,85	5 970,84	
10	2 069,14	5 961,06	
11	1 954,83	6 018,51	
12	1 951,13	6 029,26	
13	1 933,52	6 011,26	
14	1 970,48	5 968,05	roh plotu
15	2 072,62	6 000,00	roh plotu
16	2 059,83	6 073,39	žulový mezník
17	1 965,27	6 042,75	roh plotu

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon (02) 792 70 11, fax (02) 795 26 03 –
Redakce: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/SB, 170 34 Praha 7-Holešovice, telefon: (02) 614 32341 a 614 33502, fax (02) 614 33502 –
Administrace: písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon 0627/305 161, fax: 0627/321 417. Objednávky ve Slovenské republice přijímá a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel./fax: 00421 7 525 46 28, 525 45 59. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha činí 2300,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** celoroční předplatné i objednávky jednotlivých částek – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon: 0627/305 179, 305 153, fax: 0627/321 417. – **Drobný prodej** – **Benešov:** HAAGER – Potřeby školní a kancelářské, Masarykovo nám. 101; **Bohumín:** ŽDB, a. s., technická knihovna, Bezručova 300; **Brno:** GARANCE-Q, Koliště 39, Knihkupectví ČS, Kapucínské nám. 11, Knihkupectví M. Ženíška, Květinářská 1, M.C.DES, Cejl 76, SEVT, a. s., Česká 14; **České Budějovice:** Prospektum, Kněžská 18, SEVT, a. s., Krajinská 38; **Hradec Králové:** TECHNOR, Hořická 405; **Chomutov:** DDD Knihkupectví-Antikvariát, Ruská 85; **Jihlava:** VIKOSPOL, Smetanova 2; **Kadaň:** Knihařství – Přibíková, J. Švermy 14; **Kladno:** eL VaN, Ke Stadionu 1953; **Klatovy:** Krameriovo knihkupectví, Klatovy 169/L; **Kolín 1:** Knihkupectví U Kašků, Karlovo nám. 46; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Most:** Knihkupectví Růžicka, Šeříková 529/1057; **Olomouc:** BONUM, Ostružnická 10, Týcho, Ostružnická 3; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14, Profesio, Hollarova 14, SEVT, a. s., Dr. Šmerala 27; **Pardubice:** LEJHANEK, s. r. o., Sladkovského 414; **Plzeň:** ADMINA, Úslavská 2, EDICUM, Vojanova 45, Technické normy, Lábkova pav. č. 5; **Praha 1:** FIŠER-KLEMENTINUM, Karlova 1, LINDE Praha, a. s., Opletalova 35, NADATUR, Hyberská 5, PROSPEKTRUM, Na Pořtí 7; **Praha 4:** Abonentní tiskový servis, Zdiměřická 1446/9, PROSPEKTRUM, Nákupní centrum, Budějovická, SEVT, a. s., Jihlavská 405; **Praha 5:** SEVT, a. s., E. Peškové 14; **Praha 6:** PPP – Staňková Isabela, Verdunská 1; **Praha 8:** JASIPA, Zenklova 60; **Praha 10:** BMSS START, areál VÚ JAWA, V Korytech 20; **Prerov:** Knihkupectví EM-ZET, Bartošova 9; **Příbram:** VEMA, Korecká Blanka, Čechovská 138; **Sokolov:** Arbor Sokolov, a. s., Nádražní 365; **Šumperk:** Knihkupectví D-G, Hlavní tř. 23; **Teplice:** L + N knihkupectví, Kapelní 4; **Trutnov:** Galerie ALFA, Bulharská 58; **Ústí nad Labem:** 7 RX, s. r. o., Mírová 4, tel.: 047/44 249, 44 252, 44 253; **Zábřeh:** Knihkupectví PÁTKA, Žižkova 45; **Zlín-Louky:** INFOSERVIS, areál Telekomunikačních montáží; **Zlín-Malenovice:** Ing. M. Kuččík, areál HESPO; **Znojmo:** Knihkupectví Houdková, Divišovo nám. 12; **Žatec:** Prodejna U Pivovaru, Žižkovo nám. 76. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od začavování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamace:** informace na tel. číslo 0627/305 168. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odstěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.